

Arrest

nr. 203 920 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige X, op 29 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De op 12 juli 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt op 19 februari 2016 onontvankelijk verklaard met afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Eerste beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.07.2011 bij

onze diensten werd ingediend door:

A., G. (...) (R.R.: (...))

geboren te Eraskh op 29.01.1986

M., E. (...) (R.R.: (...))

geboren te Arevik op 24.05.1992

A., S. (...)

geboren te Dinant, België, op 25.08.2010

A., N. (...)

geboren te Dinant, België, op 23.08.2012

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van arts-adviseur d.d. 03.02.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Tweede beslissing:

“De heer

naam : A. (...)

voornaam : G. (...)

geboortedatum : 29.01.1986

geboorteplaats : Eraskh

nationaliteit : Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”.

Derde beslissing:

“De mevrouw,

naam : M. (...)

voornaam : E. (...)

geboortedatum : 24.05.1992

geboorteplaats : Arevik

nationaliteit : Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren volgende middelen aan tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter onontvankelijk verklaard wordt

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 119 en 124 van de code van geneeskundige plichtenleer, van het beginsel van behoorlijk bestuur, het recht op het worden verhoord, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de zorgvuldigheidsplicht:

"Dat artikel 119 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer stelt dat: (...). Dat artikel 124 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer stelt dat : (...). Dat de opdrachten toevertrouwd aan de raadgevende geneesheer van de tegenpartij in het kader van huidig beroep onbetwistbaar binnen het toepassingsgebied van het artikel 119 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer vallen. Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij die zich onthouden heeft van verzoeker persoonlijk te ondervragen alvorens zijn advies bekend te maken bijgevolg artikelen 119 en 124 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer geschonden heeft. Dat deze beschikkingen van de Code van Geneeskundige Plichtenleer anderzijds algemeen verbindend verklaard werden bij het Koninklijk Besluit van 26 maart 2014 betreffende de algemene voorwaarden die gelden voor de uitoefening van alle niet-conventionele praktijken gepubliceerd op 12 mei 2014 dat stelt dat "Beoefenaars die ook arts zijn dienen de code van geneeskundige plichtenleer te volgen. Dat de adviserende geneesheer van tegenpartij in het kader van zijn opdracht dus de Code van Geneeskundige Plichtenleer dient na te leven, quod non. Dat deze Rechtsmacht anderzijds bij arrest van 26 februari 2015 (nr. 139.150) geoordeeld heeft dat (...). Dat deze Rechtsmacht zodoende niet betwist dat de Code van geneeskundige plichtenleer als grondslag kan dienen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Dat zij slechts meldt dat de Code van geneeskundige plichtenleer in casu alleen van toepassing is op de geneesheren die gezondheidszorgen verlenen. Dat dit arrest echter rust op een verkeerde interpretatie door deze Rechtsmacht van de Code van plichtenleer. Dat artikel 119 van de Code van geneeskundige plichtenleer door verzoekers in hun beroep aangehaald inderdaad stelt dat: (...). Dat artikel 9ter, eerste paragraaf, lid 5 van de wet van 15 december 1980 anderzijds stelt dat (...). Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij bijgevolg de mogelijkheid had de verzoeker zelf te onderzoeken alvorens zijn advies bekend te maken, quod non. Dat de bestreden beslissing, die een dergelijke maatregel niet genomen heeft dus niet naar behoren gemotiveerd kan zijn in de zin van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij op deze grond ten gevolge van het vernietigingsarrest van deze Rechtsmacht van 15 december 2015 (RvV 126.539) minstens nieuwe medische documenten diende aan te vragen. Dat de bestreden beslissing zich grondt op een advies van de raadgevende geneesheer van tegenpartij uitgesproken op 03 februari 2016. op grond van medische getuigschrift en van 2011. Dat een dergelijk onderzoek nochtans des te meer noodzakelijk was dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij van mening is dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet ernstig genoeg is in de zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dat dit, zoals infra bewezen zal worden, niet het geval is. Dat hij minstens nieuwe medische documenten diende aan te vragen, quod non. Dat deze verplichting namelijk in de lijn ligt van het recht op het worden verhoord. Dat de Raad van State zo onlangs eraan herinnerd heeft dat (...).Dat deze beschikkingen gelezen moeten worden in het licht van het arrest van de CJUE ABDIDA dat de effectiviteit oplegt wat de behandeling van de aanvragen tot machtiging tot verblijf 9ter betreft. Dat bij lezing van de bestreden beslissing geen enkel element toestaat de redenen te vernemen

rechtvaardigend dat verzoeker door de raadgevende geneesheer van de tegenpartij niet verhoord werd. Dat het medisch advies van de raadgevende geneesheer van de tegenpartij bijgevolg duidelijk onwettig is. Dat gezien de tegenpartij de bestreden beslissing op een onwettige beslissing grondt, de bestreden beslissing ook duidelijk onwettig is. Dat de in het middel beoogde beschikkingen, evenals het beginsel van behoorlijk bestuur, het recht op het worden verhoord, evenals het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de zorgvuldigheidsplicht dus duidelijk geschonden worden. Dat het middel oprecht is."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 3 februari 2016 waarin de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg onontvankelijk wordt verklaard. Het medisch advies van 3 februari 2016 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat hij niet onderzocht werd door de arts-adviseur.

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld: *"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen."*

Uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet en de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten. Het berust bijgevolg bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen om de verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. Het is aan de arts-adviseur dus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven: in dit geval heeft de arts-adviseur het niet nodig geacht om tot een deugdelijk advies te komen.

Waar verzoeker zich beroept op de medische deontologische code dient opgemerkt te worden dat de code van de geneeskundige plichtenleer als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te

oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De code van de geneeskundige plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels op te leggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker betoogt voorts dat de bestreden beslissing dient te worden gelezen in het licht van het arrest ABDIDA. Dit arrest zou de effectiviteit van de behandelingen van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opleggen. Er zou daarnaast geen enkel element zijn opgenomen in de bestreden beslissing om te achterhalen waarom verzoeker niet werd gehoord door de arts-adviseur.

De Raad herhaalt dat de arts-adviseur volledig vrij wordt gelaten in zijn onderzoek. Hij bepaalt hierbij zelf of de voorgelegde medische attesten verdere verduidelijking, dan wel een medisch onderzoek noodzakelijk zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de arts-adviseur een verkeerde beoordeling zou hebben gemaakt van de medische elementen, zodat deze kritiek niet overtuigt. Evenmin overtuigt de verwijzing naar het arrest ABDIDA. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris op afdoende wijze werd onderzocht. De wetgever biedt voldoende waarborgen opdat de vreemdeling een schorsend beroep zou kunnen indienen tegen een imminent terugkeerbesluit. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet impliceert dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk zijn indien een vreemdeling niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering. Het kan derhalve niet worden ontkend dat verzoeker beschikt over een beroep met schorsende werking tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het staat verzoeker vrij om binnen de wettelijk voorziene voorwaarden een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; verzoeker toont niet aan dat hij niet zou beschikken (of beschikt hebben) over deze mogelijkheid.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het algemeen beginsel van bewijskracht van geschriften neergelegd in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek:

“Dat het Hof van Cassatie in een arrest van 19 oktober 2000 eraan herinnerd heeft dat de beslissing bepalend dat de handelingen een bewering bevatten die er zich niet in bevindt of die een bewering niet bevatten die er in voorkomt het beginsel van de bewijskracht schendt (arrest nr. C90245F). Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij meldt: "Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling". Dat het standaard medisch getuigschrift gevoegd in bijlage aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door verzoekers op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en opgesteld door Dr. DELOUVROY, dd. 26 mei 2011, echter meldt dat er in geval van stopzetting van de behandeling, zijn angststoornissen zullen toenemen en dat het reizen voor hem niet aangewezen is. Dat Dr. DELOUVROY verder meldt dat de prognose slechts in een veilige levenssfeer gunstig zal zijn. Dat hij eveneens een frequente en regelmatige psychiatrische follow-up oplegt, die in een veilige levenssfeer moet plaatsvinden. Dat er in tegenstelling tot de beweringen van de raadgevende geneesheer van de tegenpartij een risico op verergering van de gezondheidstoestand van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, evenals een reisverbod in zijn hoofde bestaat. Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij bijgevolg de bewijskracht van geschriften schendt zoals neergelegd door de in het middel beoogde beschikkingen. Dat anderzijds, weer in tegenstelling tot de ongegronde beweringen van de raadgevende geneesheer van de tegenpartij, vastgesteld dient te worden dat de medische getuigschriften van 28 april 2011 en 09 mei 2011 aan verzoeker een ononderbroken medische follow-up opleggen. Dat van de raadgevende geneesheer van de tegenpartij nochtans meldt dat de gezondheidstoestand van verzoeker "zelfs

onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling." Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij, die het tegenovergestelde beweert duidelijk meerdere malen de bewijskracht van geschriften zoals geïnterpreteerd door het Hof van cassatie geschonden heeft."

2.2.2. Aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek, betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling en dat deze bepalingen niet van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, artikel 1320 en van artikel 1321 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (cf. Raad van State, arrest nr. 155.679 van 28 februari 2006).

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij van mening is dat de pathologie waaraan verzoeker lijdt geen ziekte uitmaakt die een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt als er in het land van herkomst geen behandelingen bestaan. Dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zijn gezondheidstoestand niet negatief zal aantasten.

• *Eerste lid: het oorzakelijk verband tussen de gezondheidstoestand van de verzoeker en de gebeurtenissen die in het land van herkomst beleefd werden.*

Overwegende dat de pathologie waaraan verzoekster lijdt, hetzij een reactionele angststoornis nauw verbonden is met de gebeurtenissen die hij in zijn land van herkomst beleefd heeft. Dat dit oorzakelijk verband in het licht gesteld werd in de aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar eveneens meerdere malen in het standaard medisch getuigschrift van Dr. DELOUVROY. Dat verzoeker toen al de aandacht vestigde van de tegenpartij en dus a fortiori van haar raadgevende geneesheer op de bijzonder schadelijke gevolgen voor zijn fysieke en psychische integriteit van een terugkeer naar zijn land van herkomst. Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij meldt dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zijn gezondheidstoestand niet zal verergeren, zelfs indien hij er over geen enkel behandeling en follow-up geniet. Dat het verband tussen de pathologie van verzoeker en het land van herkomst door Dr. DELOUVROY duidelijk vastgesteld werd. Dat de besluiten van de raadgevende geneesheer van de tegenpartij dus minstens verrassend zijn aangezien zij volkomen strijdig zijn met de besluiten van Dr. DELOUVROY. Dat dit oorzakelijk verband hierboven ruim uiteengezet werd. Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij die het oorzakelijk verband tussen de pathologie van verzoeker en het land van herkomst ontkent een standpunt aanneemt dat de beslissing van de tegenpartij die zich op zijn verslag grondt onverstaanbaar maakt. Dat de bestreden beslissing dus duidelijk slecht gemotiveerd blijkt te zijn. Dat deze Rechtsmacht in twee gelijkaardige zaken (Arrest 27 januari 2012 nr. 74.021 en Arrest nr. 104.232 dd. 31 mei 2013) de beslissing van de tegenpartij nietig verklaard heeft om reden dat : (...). Dat het middel oprecht is.

• *Tweede lid: de ernst van de ziekte van verzoeker*

Overwegende dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij in de bestreden beslissing meldt dat de pathologie waaraan verzoeker lijdt geen ziekte uitmaakt die een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt indien er in het land van herkomst geen behandelingen bestaan. Dat de ernst van de pathologie waaraan verzoeker lijdt geobjectiveerd werd door de medische getuigschriften opgesteld door de verschillende geneesheren die verzoeker ontmoet heeft. Dat verzoeker anderzijds regelmatig opgevolgd is door een psychiater en een psycholoog. Dat dit een bijkomende aanwijzing is van de ernst van de ziekte waaraan hij lijdt. Dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij de medische toestand van verzoeker onderzocht heeft terwijl hij zich in BELGIE bevond, land in hetwelk hij zich veilig voelt over alle zorgen kan beschikken die zijn gezondheidstoestand vereist en waar hij over een frequente en regelmatige psychiatrische en psychologische begeleiding kan genieten. Dat de gezondheidstoestand van verzoeker volgens de raadgevende geneesheer van de tegenpartij niet zou verergeren indien hij naar zijn land van herkomst teruggezonden zou worden zonder dat hij er over de nodige zorgen zou genieten. Dat hij eruit afleidt dat verzoeker niet aan een ziekte lijdt die een risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit

voorstelt. Dat de bestreden beslissing bijgevolg duidelijk de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 3 februari 2016 waarin de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg onontvankelijk wordt verklaard. Het medisch advies van 3 februari 2016 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en verwijst het naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 februari 2016. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van de verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoeningen in hoofde van verzoeker. Het advies luidt als volgt:

"Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.07.2011.

Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 05/05/2011, 26/05/2011, 09/05/2011 en bijlagen (28/04/2011, 21/07/2011, 04/07/2011, 11/07/2011, 17/06/2011, 05/07/2011, 07/07/2011) blijkt dat betrokkene lijdt aan een reactionele anxio-depressieve toestand, mogelijks in het kader van een PTSD met als belangrijkste karakteristiek depressie, slaapstoornissen, gebrek aan eetlust en angst om te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Er wordt ook vermeld dat betrokkene lijdt aan arteriële hypertensie en niet nader bepaalde vasculaire problemen. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.

Op zeker moment is hij ook van een trap gevallen, maar zonder ernstige sequelen. Bij terugkeer naar het herkomstland zouden de vermelde psychische problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden. Bijgevolg houdt de beschreven chronische depressieve stoornis van betrokkene geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan geen aanleiding geven tot een menonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

Verzoeker betoogt dat de arts-adviseur in zijn medisch advies geen uitvoerig onderzoek heeft gedaan naar het oorzakelijk verband tussen de aandoening en het land van herkomst en stelt dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer tegenstrijdig zijn aan deze van de behandelende arts.

In de mate dat verzoeker meent dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen standpunt heeft ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nog een verder onderzoek dient te voeren, of verder dient te motiveren, indien hij vaststelt dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoeker weerlegt, gelet op hetgeen voorafgaat, de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet. Verzoeker gaat voorbij aan de motieven van het medisch advies waarin wordt gesteld: *“Bij terugkeer naar het herkomstland zouden de vermelde psychische problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden”* en *“Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”*. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met het verband tussen de aandoening en het land van herkomst. Gelet op deze vaststellingen drong een verder onderzoek naar de invloed op de ziekte-toestand ingeval van terugkeer naar het land van herkomst zich dan ook niet op. Het gegeven dat de psychische problemen hun oorsprong zouden vinden in het land van herkomst, hetgeen geen pejoratieve invloed impliceert zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en er blijkt dan ook niet dat specifiek met dit element rekening diende te worden gehouden door de ambtenaar-geneesheer.

De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: *“Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”*. Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

“Overwegende dat verzoekers een eerste middel nemen van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dat de tegenpartij de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers betekend heeft, met uitsluiting

van hun twee minderjarige kinderen. Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers betekend werden samen met de beslissing tot weigering van verblijf, met uitsluiting van hun twee minderjarige kinderen. Dat het dus samenhangende beslissingen betreffen. Dat rekening houdend met het hier bovengemelde de beslissing tot weigering van het toekennen van een verblijfstitel op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dus vernietigd dient te worden. Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten samenhangend met vermelde beslissing dus eveneens vernietigd dienen te worden. Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten anderzijds de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk schenden gezien de tegenpartij de bestreden beslissing aan verzoekers en niet aan de kinderen betekend heeft. Dat verzoekers en hun kinderen nochtans duidelijk een kerngezin vormen. Dat dit kerngezin beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Dat de tegenpartij die een bevel om het grondgebied te verlaten enkel aan verzoekers, met uitsluiting van hun kinderen betekend heeft, het kerngezin, zonder wettige reden splitst. Dat de bestreden beslissing de in het middel beoogde beschikkingen dus eveneens schendt.”

3.2. In zoverre verzoekers zich beroepen op een schending van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat het volledige gezin het grondgebied dient te verlaten en dat er van een splitsing aldus geen sprake is. Bovendien volgen de minderjarige kinderen de situatie van hun ouders. Zij dienen dus samen met hun ouders het Rijk te verlaten, onafgezien van het feit of zij al dan niet vermeld staan op het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de minderjarige kinderen wordt afgegeven is louter een gevolg van de toepassing van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit dat bepaalt: “*Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.*” De kritiek van verzoekende partijen mist grondslag. Er is geen schending van artikel 8 EVRM. Het kerngezin wordt niet gesplitst.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC